

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2,
tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 272
din 10.06.2015

Dosar nr.: 639/2014

Petiția nr.: 18543/27.10.2014

Petent: Asociația Civică pentru Demnitate în Europa (A.D.E.C.)

Reclamat: Monitorul Oficial

Obiect: situația de discriminare instituită prin art. 21 din Legea nr. 202 din 09.11.1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, privind publicarea Monitorului Oficial în traducere și în limba maghiară.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și domiciliul petenților

I.1.1. Asociația Civică pentru Demnitate în Europa (A.D.E.C.), reprezentată de către președinte D T, având sediul în București, sector 3, CIF 33533646, adresa de corespondență: str. Aleea Avintului, nr. 2, bl. 23, sc. A, ap. 6, et. 1, Sfântu Gheorghe, județul Covasna.

I.2. Numele și reședința reclamatelor

I.2.1. Monitorul Oficial R.A., cu sediul, în București, str. Parcului, nr. 65, Sector 1, București, reprezentată prin Director general, Adriana Costescu

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Prin sesizarea făcută, petentul arată situația de discriminare instituită prin dispozițiile art. 21 ale Legii nr. 202 din 9 noiembrie 1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în temeiul art. V din Ordonanța de urgență nr. 36 din 27 iunie 2012 privind unele măsuri de reorganizare și pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României *"Monitorul Oficial al României, Partea I, se editează, în traducere, și în limba maghiară. Pentru Partea I în limba maghiară, cheltuielile de publicare se suportă din bugetul Secretariatului General al Guvernului"*

III. Procedura de citare

3.1. Urmare petiției, astfel cum a fost formulată, în temeiul art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, a fost invocată din oficiu excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

3.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 18543/17.11.2014, excepția de necompetență, motivată, a fost comunicată petentei, prin adresa nr. 19804/05.12.2015 petenta solicitând respingerea excepției invocate din oficiu.

3.3. Prin adresele nr. 417/21.01.2015 sunt citate petenta și partea reclamată, Monitorul Oficial, fiind invocată din oficiu excepția de necompetență materială, competența aparținând instanței de judecată, fiind stabilit termen pentru data de 09.02.2015.

3.4. La termen nu s-au prezentat părțile.

3.5. Prin adresa înregistrată la C.N.C.D. sub nr. 729/03.02.2015 partea reclamată a formulat un punct de vedere cu privire la excepția invocată, punctul de vedere al părții reclamate fiind transmis petentei prin adresa nr. 3154/06.05.2015.

3.6. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

4.1.1. Prin sesizarea formulată este reclamat caracterul discriminatoriu la adresa cetățenilor români aparținând minorităților naționale, alta decât cea maghiară, a prevederilor art. **21 din Legea nr. 202 din 9 noiembrie 1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României**, republicată în temeiul art. V din Ordonanța de urgență nr. 36 din 27 iunie 2012 privind unele măsuri de reorganizare și pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României *"Monitorul Oficial al României, Partea I, se editează, în traducere, și în limba maghiară. Pentru Partea I în limba maghiară, cheltuielile de publicare se suportă din bugetul Secretariatului General al Guvernului"*

4.2. Petenta apreciază faptul că prevederile mai sus menționate contravin prevederilor Constituției României, respectiv ale art. 6 privind dreptul la identitate, a art. 13 privind limba oficială a țării precum și ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi.

4.3. Se instituie astfel o diferențiere, fiind încălcare și prevederile Legii nr. 282/2007, privind ratificarea Cartei Europene de a limbilor regionale sau minoritare, adoptată la Strasbourg la 05.11.1992. Art. 2 prevede faptul că prevederile cartei se aplică următoarelor limbi minoritare folosite pe teritoriul României: limba albaneză, armeană, bulgară, cehă, croată, germană, greacă, italiană, idiș, macedoneană, maghiară, poloneză, romani, rusă, ruteană, sârbă, slovacă, tătară, turcă și ucraineană.

4.4. Art. 10 din Cartă consacră dreptul minorităților naționale în raport cu autoritățile administrative și serviciile publice.

4.5. Potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 republicată, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare art. 2 (3*) „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop sunt adecvate și necesare.”

4.6. Din coroborarea prevederilor legale enunțate rezultă că România recunoaște în mod oficial nu mai puțin de 20 limbi minoritare iar dintre acestea un număr de 10 limbi minoritare (bulgară, cehă, croată, germană, maghiară, rusă, sârbă, slovacă, turcă și ucraineană) beneficiază de prevederile art. 10 din Cartă.

4.7. Astfel, fără o justificare obiectivă, există un tratament diferențiat, pe criteriu etnic, al celorlalte 9 minorități, altele decât cea maghiară.

Punctul de vedere formulat de către partea reclamată, Monitorul Oficial

4.2.1. Față de solicitarea petentei de a constata caracterul discriminatoriu la adresa cetățenilor români aparținând minorităților naționale de alte etnii decât cea maghiară, a prevederilor art. 21 ale Legii nr. 202 din 9 noiembrie 1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, prin punctul de vedere formulat solicită admiterea excepției de necompetență, excepție invocată din oficiu, având în vedere obiectul sesizării precum și aria de cuprindere a competențelor Consiliului

4.2.2. De asemenea, este invocată excepția tardivității care instituie termenul de 1 an în care poate fi sesizat Consiliul în condițiile în care prevederile apreciate ca discriminatorii de către reclamată au intrat în vigoare în anul 1998.

4.2.3. Se mai invocă și excepția lipsei calității procesuale pasive având în vedere faptul că obiectul sesizării îl reprezintă conținutul anumitor prevederi legislative. Reclamata arată faptul că nu are calitatea de legiuitor, realizând serviciul public de tipărire, niciodată nedepășindu-și atribuțiile conferite prin lege.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. **În fapt**, Colegiul director, în urma analizei petiției, urmează a se pronunța asupra situației sesizate, situație instituită prin dispozițiile art. **21 ale Legii nr. 202 din 9 noiembrie 1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României**, republicată în temeiul art. V din Ordonanța de urgență nr. 36 din 27 iunie 2012 privind unele măsuri de reorganizare și pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României *"Monitorul Oficial al României, Partea I, se editează, în traducere, și în limba maghiară. Pentru Partea I în limba maghiară, cheltuielile de publicare se suportă din bugetul Secretariatului General al Guvernului"*.

5.2. **În drept**, potrivit dispozițiilor art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, ce prevede că *„(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.*

5.3. Prin citația emisă s-a invocat din oficiu excepția de necompetență a C.N.C.D. Prin punctul de vedere formulat partea reclamată a invocat la rândul său excepția necompetenței C.N.C.D. apreciind faptul că instanța ar fi competentă cu privire la aspectele semnalate, invocând de asemenea excepția tardivității precum și a lipsei calității procesuale pasive.

5.4. Raportat la **excepția de necompetență** materială a Consiliului invocată din oficiu, Colegiul director urmează a se pronunța asupra acesteia.

5.5. Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile **art.28 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, potrivit căroră *“Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.”*, și dispozițiile **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, ce prevede următoarele: *„(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra*

excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.(2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.” și ale **art.64**, din aceeași procedură mai sus menționată „(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul.(3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.” va analiza cu prioritate excepțiile invocate în speța de față.

5.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul director analizează în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

5.7. Luând act de plângere, astfel cum este formulată precum și de susținerile părților, Colegiul director urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu în cauză. Petenta reclamată situația instituită prin dispozițiile art. 21 ale **Legii nr. 202 din 9 noiembrie 1998** privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în temeiul art. V din Ordonanța de urgență nr. 36 din 27 iunie 2012 privind unele măsuri de reorganizare și pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României *"Monitorul Oficial al României, Partea I, se editează, în traducere, și în limba maghiară. Pentru Partea I în limba maghiară, cheltuielile de publicare se suportă din bugetul Secretariatului General al Guvernului"*.

5.8. Având în vedere prevederile legale, Colegiul director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de **Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională:

*„Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr.7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să **anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii**, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”*

5.9. De asemenea, există organe reglementate de Constituție care au competență absolută de a analiza discriminarea instituită prin dispoziții legale (Curtea Constituțională, care în temeiul art.1 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este unica autoritate de jurisdicție constituțională din România și care s-a pronunțat în mai multe rânduri

în sensul constituționalității sau neconstituționalității unor prevederi legale, raportat la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii).

5.10. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate avea competența de a recomanda ori impune, sub sancțiune, adoptarea sau modificarea unui act normativ sau a unor dispoziții legale, nici de a interfera în competențele legislativului prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative, nici în competențele Curții Constituționale sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.(Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008).

5.11. Pentru aceste considerente, Colegiul urmează a admite excepția de necompetență, excepție invocată din oficiu.

5.12. Având în vedere cele mai sus arătate precum și ordinea analizărilor excepțiilor Colegiul apreciază faptul că admiterea necompetenței materiale face de prisos analizarea excepțiilor tardivității și a lipsei calității procesuale pasive a părții reclamate, precum și a fondului petiției.

5.13. Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

5.14. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei, însă poate emite un punct de vedere, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, care prevede: *„Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”*

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările ulterioare, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu;
2. Emiterea unui punct de vedere;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

MANOLE PETRE-FLORIN – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării 02.07.2015.2015

Motivată și tehnoredactată : T.B./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Verificat SCSRP

Punct de vedere

O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

Conform Curții Constituționale a României (ex. **Deciziile nr. 168/1998 și 294/2001**) situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de salariați determină soluții diferite ale legiuitorului în ceea ce privește salarizarea acestora, fără ca prin această soluție să se încalce principiul egalității, ce nu semnifică uniformitate. *„Principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.”* (**Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 a Curții Constituționale**).

Diferențierea trebuie să se bazeze pe comparația față de alte persoane, grupuri sau comunități (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 3: *„Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”*). Comparabilitatea se analizează în raport cu dreptul invocat ca fiind restrâns sau înlăturat.

Petenta a comparat situația expusă cu cea a celorlalte minorități recunoscute din România, reglementările apreciate ca discriminatorii fiind aplicate doar minorității maghiare nu și celorlalte minorități recunoscute.

Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se

producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, *“prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”*, Colegiul Director reține că pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

a) Existența unui tratament diferențiat, aplicat în situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile.

b) Existența unui criteriu de discriminare conform. art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000 *privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare*, republicată, cu modificările ulterioare.

c) Tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.

d) Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Astfel, raportat la cele de mai sus, Colegiul trebuie să analizeze dacă prin tratamentul aplicat celorlalte minorități li s-a încălcat un drept recunoscut de lege, în baza unui criteriu interzis, fără o justificare obiectivă, comparativ cu alte persoane aflate pe poziție de egalitate. În acest sens, Colegiul reține că petenta invocă încălcarea unui drept, însă nu identifică o situație comparabilă, respectiv un tratament diferențiat aplicat în situații analoage. Astfel, în speța de față nu s-a făcut nici un fel de dovadă despre solicitări venite din partea altor minorități, solicitări care să fi primit un răspuns nefavorabil. Așadar nu există dovada unui refuz, în sensul că alte minorități ar fi solicitat acest lucru și nu li s-a aprobat.

Colegiul mai reține faptul că nu se procedează la traducerea întregului cuprins al Monitorului Oficial, ci doar al părții I, publicarea în altă limbă decât cea română făcându-se în măsura în care există solicitări în acest sens.

În concluzie nepublicarea Monitorului Oficial și în limba altor minorități recunoscute din România, nu reprezintă discriminare conform prevederilor art. 2 al **O.G. nr. 137/2000**.

Asztalos Csaba Ferenc
Presedinte

Theodora Bertzi
Membru Colegiu director